tee peäl koio pole olli olnud, ja et olli keik temma rahha warranduſt ärrariſunud, ſiis hirm kippus kirriko öppetaja peäle, ja kulas ſelle kohha ja ſelle mehhe teggomodi järrele, kedda teine olli tapnud, ja ſai ſelle otſuſſe läbbi, mis Arend temmale ſeſt andis, ſure wärristusſega ſelget märko ſeſt kätte, et ſe mees, kes praego omma ſurma wodi peäl ſeäl maas, ſelleſamma kirriko öppetaja issa olli mahha lönud. Kui eſſimenne hirmo joon temmaſt olli üle läinud, ja temma ſedda üllesräkinud ſurrijale, kui walloſamal wiſil ſe mörtſuka tö temmaſe putus, püdis temma, Jummala pühha ſanna kõwwa maenitſusſe ja ſüddamelikko läbbi, ſelle kurjateggia ſüddame tunnistuſt ikka ellawaminne üllesärratada, ja ſai wimaks Jummala armo abbiga ſega nenda korda, et teine keige tulliſema kahhetſemiſſe al ja kui röhhutud loom omma hinge iggawesſe kohtomoiſtja hallastusſe kätte andis.

Enne kui ſurri moistis weel ſelge arroga ja kohto tunnistajatte ees nelja wörra ſedda warranduſt, mis olli röövli kombel kokko korjanud, mahha lödud mehhe poiale, ja mis üle ſedda, ſai temma ſurnud naeſe ſuggulaſtele ja muiſt ka liñna waeste heaks.

II.

Mis kelab neljas käſk?

Minnewal aastal olli Talliñna-Ma kalendri ſeeſt üks söbra ſanna kuulda wanna ja ellatand rahwale. Olgo ſiis tännawuſes tähtramatus üks lahke ja tösſine maenitſusſe ſanna nore ſeltſi heaks.

Pimmeda paggana rahwa jures olli wannaste, ehk on, parrago Jummal, tännini weel ſe hirmus pruuk, et lapſed neid wannukeſſi, olgo ka nende lihhaſed

Eesti-ma rahwa Kalender 1852, lk. 25